

Globálny terorizmus a jediný liek na teror

17.6.2017

<http://inance.ru/2017/06/terrorizm/>

Posledné mesiace vo svetovom spoločenstve nie sú ani tak mesiacmi katastrof, ako mesiacmi šíleného a nezmyselného teroru. Áno, je to ten istý revolučný teror konca XIX. a začiatku XX. storočia. Avšak ak v tých vzdialených časoch (pre mnohých súčasníkov tých udalostí – takmer romantických), bábkari «revolucionárov-národovolcov», zakrývajúc skutočné ciele revolučného teroru heslami «boja za oslobodenie pracujúceho národa», vykonávali teroristické činy proti členom dynastií, ministrom a iným vysoko postaveným činiteľom monarchického režimu, tak v XXI. storočí potreba takejto kamufláže odpadla. Právne ciele pohlavárov revolučného teroru sú odhalené a dnes každý na vlastné oči vidí: teror je smerovaný nie proti mocným celého sveta, nie proti tým, čo majú moc, ale proti tomu pracujúcemu národu, v mene ktorého sa akoby uskutočňuje.

Rozhodne, súčasný terorizmus sa vyhráza, že podlomí základy politickej stability a svetového poriadku. A jeho najnebezpečnejšou podobou je etno-náboženský, predovšetkým pseudo-islamský terorizmus.

Od roku 2000 bolo v celom svete uskutočnených viac ako 72 tisíc teroristických činov. Viac než polovica z nich pripadá na štyri krajiny: Irak, Pakistan, Afganistan a Indiu a pripravili o život takmer 170 tisíc ľudí, viac ako 80% týchto úmrtí majú na svedomí pseudo-islamské organizácie.

Ak nemáme hovoriť o ochrane spoločnosti a osôb pred terorizmom len tak, ale skutočne odstraňovať hrozbu terorizmu z budúcnosti ľudstva, potom je potrebné problematiku, spojenú s terorizmom poznať a chápať pokiaľ možno čo najdetailnejšie a v rôznych aspektoch jej prejavu, a v konkrétnych historických udalostiach.

Dnes je už napísané dostatočné množstvo analytických materiálov, venovaných analýze «medzinárodného terorizmu». V tejto práci sa nebudeme venovať rozboru takých otázok, ako napríklad súčasná právna veda definuje termín «medzinárodný terorizmus», ale ponúkneme náš pohľad na «**pseudo-islamský fundamentalizmus**», ktorý je podľa nášho názoru veľmi vzdialený od islamu samotného Mohameda, preto aj pripájame predponu «pseudo».

Cieľom článku nie je rozdúchať emócie, ani poskytnúť podrobné inštrukcie pripravené na použitie, kto, čo, a ako má robiť, ale pomôcť profesionálom - riadiacim pracovníkom, predovšetkým vypracovať adekvátnu predstavu o tomto jave.

ČO JE TO DŽIHÁD?

Je osobitne dôležité zastaviť sa pri džiháde. Obrátíme sa na arabsko-ruský slovník K. Ch. Baranova. Po arabsky «džihád», vo prvom svojom význame označuje —

«usilovať sa, pracovať, namáhať sa, vynakladať úsilie; bojovať (s ťažkosťami)».

Samotné slovo «džihád» Ch. K. Baranov prekladá ako boj; svätú vojnu, vojnu za vieru. Ale toto slovo má aj iné, hlbšie významy. Imám Al-Gazzálí považoval džihád za uctievanie. Šejk Džamalud-din Gází-Kumuchskij (Джамалуд-дин Гази-Кумухский), pri lúštení posledného výrazu, mal za to, že stúpenec (murid - učeník), predovšetkým,

«má potrebu oslobodiť samého seba z väzenia tela a odstrániť zo zrkadla svojho srdca clonu, ktorá bráni vstúpiť do Jeho najvyššej prítomnosti (t.j. priblížiť sa k Bohu), pochopiť podstatu vecí a presnosť vied, a potom očistiť srdce od vlastností ako, namyslenosť, nenávisť, závisť a pod.».

Na pozadí takýchto vysokých religióznych potrieb a v snahe pravoverných byť bližšie k Bohu, vyzerá aktuálny obraz života v súčasnosti propagovanej západnej civilizácie, ako rúhanie sa, a výstupy niektorých mladých ľudí proti súčasnej spoločnosti sú prezentované ako snaha opustiť «coca-colový» spôsob života a čeliť mu. Všetko by bolo v poriadku, no táto «romantika» sa najčastejšie končí tým, že sa títo mladí ľudia dostanú do sietí ostrieľaných náboženských teroristov, ktorí svoje istinné ciele skrývajú charitatívnymi akciami, príspevkami, atď.

http://images.myshared.ru/4/104445/slide_12.jpg

Obr.: Džihád je povolený v troch prípadoch: ochrana života, majetku a národných hraníc bez zločinov:

A bojujte na Božej ceste s tými, ktorí proti vám bojujú, ale nepáchajte zločiny. Ved' Boh nemá rád tých, ktorí páchajú zločiny.

A bojujte na stezke Boží proti tým, ktož bojujú proti vám, avšak nečinite bezpráví, neboť Bůh nemiluje ty, ktož se bezpráví dopouštějí.

Džihád — svätá vojna. V podstate to znamená, že stúpenci uskutočnenia na Zemi Kráľovstva Božieho sú nútení chrániť seba, svojich blízkych a svojich spojencov s využitím krajných prostriedkov, pretože vražda človeka je hriech.

To, čoho svedkami sme dnes, nie je džihád. To je – lži-džihád.

Ak nazrieme do histórie vzniku kultúry jednej z regionálnych civilizácií Zeme na základe Koránického Zjavenia, tak začiatku Džihádu proroka Mohameda predchádzalo desať rokov kázania v mieri. Počas týchto desiatich rokov:

- na jednej strane mali všetci protivníci Mohameda a jeho prvých moslimských stúpcov plnú možnosť oboznámiť sa s Koránickým Zjavením, pochopiť jeho zmysel a porozmýšľať o svojom vlastnom vzťahu k Zjaveniu a o svojom vlastnom vzťahu k Bohu (v tom je aj podstata náboženstva), v dôsledku čoho sa mnohí z nich sami, na základe svojho pochopenia stali moslimami;
- na druhej strane, samotní prví moslimovia hrdinsky znášali všetko, čo proti nim podnikali ich protivníci, — sprisahania a násilie, uchylujúce sa až k vraždám, vrátane pokusov o vraždu samotného Mohameda, hlad a ekonomickú genocídu v dôsledku obchodného bojkotu, organizovaného klanovou špičkou protivníkov Islamu, a pod.

A len potom bol začatý Džihád, ktorý sa zakončil bezpodmienečnou kapituláciou protivníka. V súlade s týmto historickým precedensom, ak by sa realizoval istinný Džihád, potom by «národnú tradíciu» lúpenia v niektorých krajinách zmarili samotní vodcovia extrémistických hnutí. To isté platí pre únosy ľudí s cieľom získania výkupného alebo ich premeny na otrokov.

<http://saturn-driver.ru/photos/islamskaya-religiya-dlya-detey-12435-large.jpg>

Obr.: Islam – je čo do počtu druhe najrozšírenejšie náboženstvo v Rusku. Stúpenci islamu sa nazývajú moslimami. V Rusku je rozšírená sunnitská vetva islamu. Moslimské obyvateľstvo Ruska – to sú turkické národy: tatári, bakširi, čuvaši, a iní. Žijú v oblasti Povolžia a Priuralska, v množstve oblastí Sibíri, národy Severného Kaukazu, okrem Osetincov. Hlavné duchovné centrum ruských moslimov je v Ufe.

Islam — vierouka slobody človeka v riečišti Božieho Zámeru, odsudzuje otrokárstvo, realizované akýmkoľvek spôsobmi, špeciálne kladie dôraz na neprípustnosť moci úžery nad hospodárskou činnosťou a životom spoločnosti.

No my sme ani raz nepočuli, že by napríklad niektorí predstavitelia našej Dmy viedli boj s takýmto typom otrokárstva.

Historicky sa to vyvinulo tak, že Koránické Zjavenie bolo ľuďom zoslané v epoche, keď bolo otrokárstvo bežný jav, a mocní z celého sveta sa radšej vyhli výkladu života na základe príslušných textov Koránu a svoje právo byť otrokárom odôvodňovali odkazmi na Korán, zneužívajúc pri svojom kľúčovaní logiku. Napriek otrokárskej praxi historicky reálneho islamu, jeden zo zakladateľov moslimskej civilizácie, stúpenec a príbuzný Mohameda — Ali — sám nakupoval otrokov, ako to bolo v tom čase zvykom, učil ich Korán, čím im pomáhal pridať sa k náboženstvu, a po roku im ponúkal slobodu a prostriedky, dostatočné na to, aby mohli v moslimskom spoločenstve slobodne žiť alebo vrátiť sa do svojej vlasti ako slobodní ľudia. Mnohí takíto prepustení otroci sa po návrate do svojej vlasti stali učiteľmi Islamu pre svoje národy.

Prorok Mohamed učil:

«Otrok Boží dostane od modlitby len to, čo pochopil».

Priznajte, naučiť sa tupo klaňať modlitebnému koberčeku v nepochopiteľnom rituáli — je jedna vec, a naučiť človeka žiť v religii v riečišti Božieho Zámeru v súlade s ostatnými ľuďmi a Vesmírom — je vec druhá.

A každý obyvateľ Ruska, keď si spomenie na tisícky nezvestných, no v skutočnosti na otrokov premenených krajanov, zomrelých pri teroristických činoch, sotva si spomenie čo i len na jediného človeka, ktorého by pseudo-islamskí teroristi obrátili na istinný islam tak, aby ten svojím životom dokazoval pravdovernosť Božieho človeka. Hoci ojedinelé prípady obrátenia na historicky vyvinutý islam s bezmyšlienkovým rituálom klaňania sa existujú, a stúpenci úžernického otrokárstva tento fakt aj okamžite prezentovali vo filme «Moslim».

<http://images.helionews.ru/1356998760000/1382543155000/etot-den-v-istorii-mirovogo-terrora-23-oktyabrya-nyhhqlm.jpg>

Aj to, že vodcovia extrémistov boli úspešní v nezmyselnom zavádzaní rituálu klaňania sa modlitebnému koberčeku a na tomto základe vyrobili biorobotov-samovrahov pre účely realizácie ich moci mimo Boha, no v Jeho mene — bolo veľmi dobre zachytené na tvári smutne známeho Movsara Barayeva (rok 2002, «Severo-východ (Норд Ост)») počas jeho posledného rozhovoru v budove KD «Шарикоподшипник» na Dubrovke: pohasínajúci pohľad, vyhýbajúci sa objektívu kamery; otroctvo nezodpovedajúceho za svoje slová zombi, konajúceho podľa príkazov, ktoré dostával cez telefón, pritom nechápajúceho čo robí, pretože dokonca ani jeho páni neboli zasvätení do toho globálneho scenára, v ktorom ich všetkých používajú naslepo.

Sme presvedčení, že toto všetko je s realizáciou Božieho Zámeru nezlučiteľné.

KORÁN A TEROR

Islam sa na aktuálnej etape, ako aj doteraz, opiera o Korán a Sunnu Alahovho Vyslanca. Tá je príkladom života Vyslanca Mohameda

«ako príklad a návod pre celú moslimskú komunitu a každého moslima, ako prameň na riešenie všetkých problémov v živote človeka a spoločnosti».

Znamená to vari to, že všetci, ktorí sú opozíciou súčasnej spoločnosti, majú tak dobre naštudovaný Korán a Sunnu, že zistili, že odporuje spôsobu života Vyslanca? Vôbec nie. Mimochodom, v týchto základoch niet propagandy násilia. Okrem toho, podstatná časť veriacich nečítala Korán ani hadísy, vypovedajúce o živote a činnosti Proroka. Z tohto priamo vyplýva, že najväčší podiel na skreslení týchto zdrojov je potrebné pripísať tým, ktorí ich interpretujú.

http://ic.pics.livejournal.com/mart999/39091856/210225/210225_1000.jpg

Obr.: Ak chceš zistiť, (čo je) v srdci druhého človeka – láska k tebe alebo nepriateľstvo, nazri, čo je v tvojom srdci – láska alebo nepriateľstvo k nemu. A urob si z toho záver. Abú Hámid Al-Gazzálí

Veľký islamský teológ Abú Hámid Al-Gazzálí (1058 — 1111), keď rozprával o Božej milosti, položil na prvé miesto

«šťastie v posmrtnom živote, ktoré je jestvovaním bez zániku, radosťou bez zármutku, poznaním bez nevedomosti, bohatstvom bez biedy». «Toto nemožno dosiahnuť bez Boha» — hovoril.

No následne už učenec hovorí o duševných a telesných prednostiach. K duševným prednostiam učenec radí

«rozum a jeho dokonalosť — vedomosti; čistota(nevinnosť) a jej dokonalosť — zbožnosť; odvahu a jej dokonalosť — džihád; spravodlivosť a jej dokonalosť — súdnictvo».

A preto, aby sme nepodporovali kurátorov globálnej politiky, je potrebné robiť kontra propagandu, a prinášať spoločnosti informácie o tých ideáloch moslimskej civilizácie, ktoré v Koráne skutočne sú a nemôžu byť základom pre politiku globálneho teroru. Konkrétne sa v Koráne hovorí:

Korán, 2:257 (256): « Niet prinútenia v religii. Už sa jasne odlišila priama cesta od poblúdenia. Kto neverí v modloslužbu a verí v Boha, ten sa chytil spoľahlivej opory, ktorá sa nezlomí. Vskutku, Boh je počujúci a znajúci!»

T.j. Korán ľudľom navrhuje slobodu vo výbere viery; pričom tento výber musí byť vedome pochopený a nie v zmysle tradície «verím, pretože je to absurdné»; ani bezmyšlienkovite-automaticky na základe toho, že predkovia boli toho alebo iného vyznania.

No preto, aby sa ľudia nestali obeťami predpojatosti vo vzťahu k islamu, v dôsledku terorizmu, pôsobiaceho pod plášťom moslimskej symboliky, ľudia, nezávisle na ich vierovyznaní, musia byť informovaní o ideáloch, ktoré sú v Koráne ľudstvu navrhované pre účely zavedenia do života, aby oni sami mohli rozlíšiť a posúdiť, aké úkazy v živote spoločnosti skutočne reprezentujú koránický islam, a ktoré ho prekrúcajú a sú len prázdnyimi rituálmi. Alebo ktoré, vzdialené od koránického islamu, zneužívajú jeho vonkajšie znaky, v atmosfére všeobecnej nevedomosti. T.j. odstránenie nevedomosti vo vzťahu k významu Koránu je cestou, ktorá organizátorom teroru uzatvára možnosti zneužívať islamskú symboliku a zároveň v nemoslimských spoločnostiach zasievať predpojatosť voči Koránu, Islamu aj moslimskej kultúre.

No napriek tejto naliehavej spoločenskej potrebe, predstavitelia moslimského duchovenstva vo svojich zriedkavých verejných vystúpeniach v rádiu a televízii, ako v Rusku, tak aj v zahraničí, nemôžu zreteľne vypovedať o tom, že súčasný terorizmus, pôsobiaci pod plášťom moslimskej symboliky, v skutočnosti nevyplýva z významu Koránického Zjavenia, v dôsledku čoho sú objektívne pomocníkmi kurátorov teroru pod heslami historicky vyvinutého islamu. Stav je horší ešte aj preto, že popri ich obsahovo prázdnych vystúpeniach a uisteniach tá istá televízia ukazuje alebo spomína nejakých iných šejkov, mullahov alebo moslimských teológov a propagandistov, ktorí súčasný terorizmus a banditizmus realizovaný pod heslami islamu hodnotia ako istinný džihád, prebiehajúci v súčasnosti.

http://images.myshared.ru/4/41082/slide_8.jpg

Obr.: Slovo „Korán“ pochádza z arabského „kyraa“ – čítanie nahlas, spamäti. Korán pozostáva zo 114 súr (hláv) a okolo 6600 áj (veršov).

Ak sa pozrieme na preklad Koránu do ruského jazyka, skutočne sa v ňom nájdú takého slová:

Korán, 2:189 (193): „A bojujte proti nim, pokým neprestanú útočiť, a (celé) náboženstvo nebude patriť Bohu. A ak sa ubránia, skončíte nepriateľstvo, no nie voči nespravodlivým.“

Korán, 4:78 (76): „Tí, ktorí uverili, bojujú na Božej ceste, a tí, ktorí neveria, bojujú na ceste Satana. Bojujte s priateľmi satana; veď úklady satana sú slabé!“

Korán, 9:14 (14): „Bojujte proti nim – Boh ich potrestá vašimi rukami, a zahanbí ich, a pomôže vám proti nim, a zahojí hrud' ľud'om veriacim...”

Korán, 9:29 (29): Bojujte proti tým, ktorí neveria v Boha ani v posledný deň, a nezakazujú to, čo zakázal Boh a jeho Posol, a nepodriaďujú sa istinnému náboženstvu – z tých, ktorým bolo zoslané písmo, pokým nedajú výkupné svojou rukou ako poníženie.

Korán, 9:124 (123): Vy ktorí ste uverili! Bojujte s tými zo zlých, ktorí sú blízko k vám. A nech vo vás nájdú tvrdosť. A vedzte, že Boh je s bohabojnými!

Preto, ak z celistvosti Koránu vytrhneme takýto citát, a všetko ostatné, čo sa v ňom nachádza zamľčíme, a rovnako tak aj historické súvislosti, v ktorých sa Korán objavil, potom:

- u jedných môže vzniknúť dojem, že koránický islam je naozaj agresívna vierouka, ktorá má za cieľ zotročiť alebo zlikvidovať všetkých, ktorí s ňou nesúhlasia, preto je potrebné islam ako hrozbu pre celé ľudstvo vyničiť, a Korán stiahnuť z obehu, a pokiaľ nie zničiť tak uschovať do špeciálnych archívov a knižníc, kde bude dostupný len osobitne povereným a prevereným špecialistom — historikom a sociológom.
- a u druhých vznikne hodnoverný textový základ pre sebaospravedlnenie ich sklonu k zverstvám, takých bude možné zapojiť do terorizmu, a oni budú pritom úprimne veriť, že práve oni sú istinní moslimovia a uskutočňujú džihád v boji s odpadlíkmi, čím svojím konaním potvrdzujú presvedčenie prvých o agresivite islamu.

Mimo arabsky hovoriacich oblastí je stav horší aj vďaka tomu, že väčšina tradične veriacich moslimov, ktorí keďže nepoznajú arabský jazyk, nepoznajú ani obsah Koránu a nechápu jeho význam, v dôsledku čoho sa ľahko stávajú rukojemníkmi nepoctivých kazateľov-odpadlíkov, ktorým samotným po rituálnej stránke niet čo vytknúť.

<http://www.middleeast.org.ua/persons/imam.jpg>

Na to, že sa to v moslimskom svete deje, moslimov aj ostatných ľudí upozorňoval už Ajatolláh Chomejní (1902 — 1989):

« Egoisti a despotickí vládcovia využili svätú knihu (Korán) pre antikoránické ciele. Pod rôznymi zámienkami a cestou vopred dohodnutých sprisahaní odstraňovali istinných vykladačov Koránu, tých, ktorí sa oboznámili s istinou, získanou v Koráne od Proroka... (...) Oni položili základ k prekrúteniu Knihy, Božskej Sunny a relígie.

A veci dospeli k tomu, že človek sa až hanbí o tom hovoriť. A čím viac sa tieto základy šíрили, tým viac vznikalo rôznych prekrútení a skreslení, až Svätý Korán, ktorý

bol zoslaný Pánom Bohom Mohamedovi v jeho plnom rozlíšení na zdokonalenie ľudstva a zjednotenie nielen moslimov, ale celej ľudskej rodiny, s tým, aby priviedol ľudstvo do stavu, ktorý má dosiahnuť, spasíť tohto nositeľa božských vlastností od satana a despotických vládcov, ustanoviť vo svete spravodlivosť a predať moc do rúk nehriešnych duchovných vládcov, aby ju títo odovzdali ľuďom toho hodným; bol zo života vytlačený, akoby ani nebol určený pre Ponaučenie.

Veci dospeli k tomu, že v rukách predajnej moci a nemravných akhundov³, ktorí boli horší než despotickí vládcovia, sa Svätý Korán používal ako nástroj pre zavádzanie násilia, krutosti a korupcie, ospravedlňovania utlačovateľov a nepriateľov Pána.

Bohužiaľ, v rukách nepriateľov chystajúcich sprisahania a v rukách neskúsených priateľov sa Korán, kniha, povolaná určovať osudy, nevyužívala a nevyužíva nikde, okrem cintorínov a smútočných hostín. To, čo bolo povolané byť prostriedkom zjednotenia moslimov a celého ľudstva a malo sa stať Knihou nášho života, sa premenilo na nástroj rozkolu alebo celkom odišlo z každodenného života»

(Testament. Predslov, str. 4, 5. Podľa textu vydania Nezávislého Informačného centra «Tavhid Tavhid», Moskva, bez roku vydania, ISBN 5-87298-127-9).

No tí, ktorí takýmto spôsobom zaťahujú ľudí do terorizmu, vytvárajú teror a ospravedlňujú ho, zahalujú sa do symbolov islamu, nasledujú názor autorít - hlúpych alebo len nečestných moslimských teológov, by sa nemali odvolávať na vyššie uvedené alebo iné koránické texty, pretože tieto texty ležia v inom historicko-politickom kontexte — histórii formovania islamu a moslimskej civilizácie.

Ešte raz — história formovania islamu a moslimskej civilizácie sa začala desiatimi rokmi mierového kázania proroka Mohameda a jeho stúpencov, počas ktorých prví moslimovia vytrpeli aj neprijatie okolitou spoločnosťou, obchodný bojkot, v dôsledku ktorého mnohí zomreli od hladu, aj priame akty zavražďovania a teroru voči mnohým z nich, aj voči Mohamedovi osobne. A len po desiatich rokoch začali džihád, v ktorom protivníci moslimov utrpeli úplnú porážku. Mekka — vtedajšia bašta protivníkov islamu — sa vzdala moslimskému vojsku vedenému prorokom Mohamedom. Za tým nenasledovali ani popravy, ani rabovanie mesta, ani iné represie: všetkým zakladateľom a vodcom odporu sformovania moslimskej civilizácie bolo odpustené, prví moslimovia odmietli aj krvnú pomstu.

Navyše, pseudo-islamskí extrémisti svoju činnosť vykonávajú v rozpore s priamym koránickým prikázaním:

«Korán, 9:6 (6). Ak ťa požiada niektorý z modloslužobníkov (modloslužobníci – neveriaci: naše objasnenie citátu) o prístrešie, poskytni mu ho, pokiaľ si nevypočuje slovo Božie. Potom ho doprav na miesto, pre neho bezpečné. To preto, lebo sú to ľudia neznalí.

T.j. zabíjanie tých, ktorí nepoznajú význam Koránického Zjavenia a nemali čas o ňom porozmýšľať, vojna proti takým nemôže byť z pohľadu koránického islamu džihád: t.j. je konanie nespravodlivé, veľmi hriechne. Džihád s využitím vojenskej sily je prípustný len v tom prípade, ak misia osvety pre neznalých Koránického Zjavenia naráža na úmyselne organizovanú agresiu, zameranú proti nej a jej nositeľom.

Okrem toho sa o jeho zoslaní v Koráne hovorí nasledovne:

[Korán, 13:37 \(37\). A tak sme ho zoslali, ako arabský zákonník.](#)

A to predpokladá, že potlačenie iných kultúr za účelom ich privedenia k arabsko-jazyčnému rituálnemu náboženskému štandardu protirečí Koránu a odporuje Islamu. Primerane tomu sa v Koráne neraz hovorí o správnom postoji moslimov (ľudí, úprimne vyznávajúcim islam bez tieňa falošnosti) voči iným kultúram a ich predstaviteľom:

[Korán 4:96 \(94\). Vy, ktorí ste uverili, ak by ste cestovali kvôli ceste, ktorú Boh určil, tak si všetko ujasnite a nehovorte tomu, kto vás mierom zdraví: „Nie si veriaci“, sledujúc tým prospech života najnižšieho. Ved' u Boha sú početné odmeny. Podobne ste boli na tom aj vy predtým, ale Boh vám preukázal svoju láskavosť, preto si všetko ujasnite. Ved' Boh o tom, čo konáte, dobre vie.](#)

T.j., svoje ambície na zotročenie druhých ľudí, a zmocnenie sa ich majetku netreba zakrývať heslami boja za víťazstvo istinnej viery a náboženstva.

[Korán, 2:131 \(137\). A ak oni uverili podobnému, čomu ste uverili vy, potom už našli priamu cestu; no ak sa odvrátili, potom sú v rozkole, a Boh ťa od nich zbaví: ved' On je počujúci, znajúci.](#)

Posledné uvedené predpokladá možnosť, aby ľudia vyznávali jedného Boha (monoteizmus) a ich existenciu v súlade s Bohom bez rituálov, ktoré sú vlastné historicky sformovanému islamu. V súlade s tým, tá okolnosť, že tí, čo veria v Boha a sú iného vierovyznania a nevykonávajú päť krát za deň modlitbu a nestavajú mešity, nemôže byť základom preto, aby boli vyhlásení za neveriacich a aby bola proti nim začatá vojna.

O tom, čo je uvedené v tomto pododdieli, mali počas celých 1990-tych rokov až do súčasnosti aj v dohládnej politickej perspektíve neustále rozprávať v ruštine aj v národných jazykoch národov celého sveta vyznávajúcich islam, nielen predstavitelia moslimského duchovenstva, ale aj novinári všetkých hromadných zdieľovacích prostriedkov. V opačnom prípade sú všetci — aj

mullahovia, aj novinári, aj politici — pomocníkmi teroristickej internacionály, zaťahujúci do terorizmu na základe vlastnej nevedomosti množstvo ľudí, ktorí sú z rôznych dôvodov zbavení možnosti pochopiť zmysel Koránického Zjavenia a dať si ho do vzťahu s reálnym životom ľudstva a svojich národov.

Toto nie je výzva k politike obrátenia na tradičný islam všetkých: niet prinútenia v religii (Korán). Nahnať nechápavé davy do mešít a prinútiť ich klaňať sa modlitebnému koberčeku — to je práve to, o čo sa snažia iniciátori teroru pod islamskou symbolikou. No Korán, význam Koránického Zjavenia musí byť v spoločnosti dostatočne dobre známy, vrátane jej nemoslimskej časti preto, aby všeobecná nevedomosť neotvorila dvere, cez ktoré môže do sveta vstúpiť ešte väčšie zlo.

TEROR A PENIAZE

https://tengrinews.kz/userdata/news/2015/news_274219/photo_156960.jpg

V súčasnom svete nemá nikto absolútnu a garantovanú ochranu: ani prezident, ani minister, ani poslanec, ani biznismen, ani obyčajný pracujúci, ani kurátori «svetového zákulisia». Otázka je len v cene: koľko stojí «objednávka» na tú ktorú osobu?

Teror bol vždy drahý, a likvidácia obyčajného človeka je v cenníku teroristickej internacionály najlacnejšou položkou. Preto, aby bolo možné veľa, a najmä bezpečne na terore «zarobiť», je potrebné, aby pri teroristickom čine utrpelo pokiaľ možno čo najviac obyčajných ľudí. Pretože čím je ich viac, tým je väčší reklamno-zastrašujúci účinok ani nie tak samotného teroru, ako informácie o terore, valiacej sa na dav z obrazoviek TV a iných médií. A iniciátorom a vykonávateľom teroristických činov zaplatia z «fonde pre svetovú revolúciu» tým viac, čím väčší účinok vyvinú médiá na dav. Ved' skutočný počet obetí teroru je mnohonásobne nižší, ako počet obetí dopravných nehôd a obyčajného bežného opilstva a alkoholizmu. Ale to je — súčasť každodenného života, prameniaca zo slabošstva, a preto strašiť obyvateľa touto pre všetkých obvyklou každodennou rutinou je možné, ale nemá to ten efekt.

«Marcové Ídy — rok 2017: od teroristického útoku v MMF a úmrtia Rockefellera k teroristickému útoku v Sankt Peterburgu» <http://inance.ru/2017/04/martovskie-idy-2017/>

Teror v zmysle vplývania na psychiku obyvateľa prostredníctvom naháňania strachu, — aj na úrovni radových vykonávateľov, aj na úrovni jeho organizátorov, — má za cieľ prejavit' «krutú» politickú vôľu a tak pripraviť dav

k stavu, pri ktorom bude samotný dav žiadať nastolenie poriadku — t.j. diktatúru.

A ustanovenie globálnej fašistickej diktatúry je konečným historickým cieľom kurátorov medzinárodného terorizmu. Potom bude obyvateľovi navrhnuté, rešpektujúc «práva človeka», žiť v novom poriadku, preto aby «mohol žrať», no v podstate — pracovať na tie ciele, ktoré mu nenáleží poznať (z pohľadu pohlavárov projektu).

To, že v XXI. storočí vystupuje svetová internacionála pod zelenými zástavami (pripomenieme predponu «pseudo») «islamského fundamentalizmu», a nie pod červenými zástavami marxizmu, ako to bolo na konci XIX. a v priebehu väčšej časti XX. storočia, nemá význam. Idey «islamského fundamentalizmu», ktoré kamuflujú falošné ciele ľudstva, «pracujú» dobre len vtedy, keď sa opierajú o veľké peniaze. Preto, aby si «samovražedné atentátničky » alebo «samovražední atentátnici» navliekli opasky alebo tašky s tritolom, a spáchali hriech samovraždy, zaťažený vraždou v podstate rovnakých ako sú oni — obyčajných ľudí, bolo potrebné najskôr zabiť ich mužov, ženy, matky, bratov a otcov, aby stratili zmysel života, tradičný pre ich kultúru. A aby ich všetkých pozabíjali, najskôr im bolo potrebné dať do rúk zbrane, inak by ich nebolo prečo zabíjať. A aby zobrali zbrane do rúk, bolo potrebné zaviesť do ich pohľadu na svet falošné ciele typu: boja za nezávislosť; boja za «islamský štát», atď. Ale obyčajný pracujúci, ktorý žije od výplaty k výplate, nemá peniaze ani na pištoľ, nieto na automat s nábojmi, «stinger», pancierové vozy a inú vojenskú techniku. Preto sa táto vojenská technika nemôže v rukách obyvateľa ocitnúť len tak: niekto na to všetko musel dať veľké peniaze.

A «samovražední atentátnici» v metre, v autobusoch a dopravných lietadlách sú len posledným ohnivkom v krvavej reťazi:

«najskôr — pre dav tajné ciele zákulisne riadiacej menšiny, potom — iluzórne idey, určené všetkým nespokojným v dave, potom — reálne peniaze, ďalej za získané peniaze — zbrane, potom — bojovníci «odboja», a len na samom konci reťaze — teroristi a teroristky a obeť teroru». A v tejto reťazi sú jedným z hlavných ohniviek, na ktorom sa drží celá reťaz teroristickej internacionály, peniaze. Na to, aby sa mladík z robotníckej rodiny v dôsledku tejto reťaze smrti zmenil na teroristu, je potrebné veľa, veľmi veľa peňazí. A pretože, ako hovoril hlavný vedúci prestavby «proces sa rozbehol...»,

tak dnes je pre jeho zastavenie potrebné predovšetkým zastaviť peňažný tok, ktorý živí teror, aby bolo možné vo viac menej pokojných podmienkach viesť rozhovory o zmysle života.

Po teroristických útokoch dávajú jeden cez druhého odporúčania ohľadom toho, čo je potrebné robiť pre zastavenie teroru. A hoci mnohí ľudia na niečo aj prídu, no neuvedomia si v plnej miere: každá, dokonca aj tá najväčšia a najbrutálnejšia vojna sa v súčasnom technokratickom svete končí, len čo sa skončí jej financovanie.

No znamená to, že teroristická internacionála skončí svoju existenciu? — Nie! Peniaze — sú nevyhnutným predpokladom, no nie dostatočným, pretože aj tých, čo na teror dávajú peniaze, aj tých, čo obetujú seba a iných v teroristických akciách, hoci sa to zdá zvláštne, mnoho spája. A pre pochopenie toho, čo je dostatočným predpokladom pre zastavenie teroru, je potrebné nazrieť do duchovného sveta niektorých «významných historikov», činnosť ktorých, podľa veľmi presného vyjadrenia Borisa Pasternaka, len vytvorí izoláciu na kábli histórie, no prúdu histórie prekázať nebude.

V sovietskych časoch bol taký historik — Michail Jakovlevič Gefter. On vyznával v určitých kruhoch dobre známe heslá «Slobody, rovnosti a bratstva» ešte z čias Veľkej francúzskej revolúcie a dekabristov, a preto mal v disidentskom a liberálno-demokratickom prostredí nespornú autoritu. Do určitej miery bol poslom a ideológom prestavby (jej samotný vedúci — M. S. Gorbačov počúval jeho rady), avšak, keď bol sám so svojimi myšlienkami, dával si otázku: kam smeruje súčasná spoločnosť?

«Keby sa ma v mojom pioniersko-komsomolskom a vyššom veku pýtali, čo sa stane so silným koloniálnym systémom, odíde niekedy tento postrach? Samozrejme, odpovedal by som že zanikne, keď príde-bude schválená **svetová revolúcia...** (zvýraznené nami). No a svetovej niet, a je v nedohľadne, a kolónie tiež. Koloniálne impériá nenávratne zanikli, zachovali sa len ich malé zvyšky» (tu aj ďalej sa citujú úryvky z knihy, pozostávajúcej z autobiografických zápisov a denníka M. J. Geftera «Tam, kde je vedomiu úzko a boľavo», ktoré vydali v novinách «Moskovské noviny (Московские новости)» № 32, r. 2004, pod názvom «Túžba za cieľom»).

A hoci historik, podľa jeho zápiskov nechápal, že otroctvo na Zemi nikde nezmizlo, no časom len získalo civilizovanejšie formy; že toto všetko sa dialo v XX. storočí aj preto, že pohlavári romantickej svetovej revolúcie ho nechceli vykoreniť, ale len pridať mu sofistikovanejšie formy, — aj tak jeho pátos ohľadom «slobody, rovnosti a bratstva», na konci života o niečo poklesol.

«A čo, stali sa ľudia rovnejšími, ak budeme mať na pamäti všetko «uvedené»? Áno, v niečom sa stali rovnejšími. Ale v niečom, veľmi podstatnom, veľmi boľavom, veľmi zasahujúcom usporiadanie duše, sa stali v inom zmysle nerovnými... A táto nerovnosť súži — krčmi, vojnami rodných, krviprelieváním...»

«Alebo: vidíte Rímskeho pápeža raz na jednom konci sveta, potom na druhom. A — milióny ľudí pred ním na kolenách. Vari sa súčasný svet stal viac veriacim než v minulosti? Odkiaľ sú tieto milióny, padajúce pred TOUTO vierou teraz na kolená,

a nie pred nejakou inou? Nie, svet sa podľa všetkého nestal viac závislý na viere. Skôr je v čomsi viac TRPITEĽSKÝ, ZÁDUMČIVÝ. To je svet, ktorý stratil CIEĽ. Dokonca ani nejaký konkrétny, zdal sa byť nádejny, a ukázal sa byť — ilúziou».

Všetky zvýraznenia veľkým písmom v texte — nie sú naše, ale samotného autora, ktorý popiera určitosť cieľov sveta a neváha ich skúmať ako akúsi iluzórnu nádej, ktorá sa môže z nejakých príčin vytratiť. Následne si kladie otázku:

«Je možné zariadiť si život bez cieľa, zameniť ho za úlohy, postupne rozvrhnuté v čase (správne by sme mali povedať — odvolateľné, zameniteľné)?» No v tom sa prejavuje démonizmus a posadnutosť historika — zameniť ciele Zámeru za úlohy, ktoré ľudstvu, neveriacemu Bohu, môže zadať len démonické «svetové zákulisie». «Stratil VÔBEC CIEĽ AKO TAKÝ. A zmeravel pred záhadou, ako pred Sfingou: je možné usporiadať si ŽIVOT BEZ CIEĽA? Pripusťme, že ho zameníme za ÚLOHY: riešime prvé, potom druhé, postupne rozvrhnuté v čase. Prežijeme tak? Možno áno, hovorí človek NIE MOJEJ doby, ale kláknem si pred Rímskym pápežom ... To znamená, že tento stratený cieľ treba niečím nahradiť. To znamená, že túžba zostala. Túžba po celi ...»

Z týchto úryvkov môžeme vidieť, že na konci života mal historik vo svojej duši, jemne povedané, nespokojnosť — ťažobu: úlohy, zamieňajúce jedna druhú, nevedúce k Cieľu, sa od dávna nazývali márnosťou a súžením ducha (viď Biblia, kniha Kazateľ), a M. J. Geffer to vedel od detstva. No nemá alternatívu k súženiu ducha, možno preto, lebo predchádzajúce, jemu milé ideály svetovej revolúcie, ktoré do Ruska prišli zo Západu, sa vyčerpali a nové ideály jednoducho nemal. A nemal ich preto, lebo ciele, ktoré svetu vystavili tí, ktorí sami seba aj dnes, na začiatku XXI. storočia považujú za jeho pánov, sa v skutočnosti ukázali byť klamlivé, iluzórne. A historik sa kvôli niečomu rozhodol, že «svet stratil cieľ».

Avšak Život je usporiadaný tak, že svet (v danom prípade máme na mysli samozrejme svet ľudí) nemôže stratiť ciele svojej existencie, pretože tieto ciele existujú mimo neho. Sú v tom, čo ľudia dávno pomenovali — Boží Zámer. A mnohí ľudia sa vždy snažili vedome prejavíť Zámer v konaní vo svojom živote.

JE POTREBNÁ ŽIVOTASCHOPNÁ A GLOBÁLNA IDEA, A NIE TAKZVANÁ «NÁRODNÁ»

Nie je potrebná idea «národná», ale životaschopná a rovnako tak — globálna, a preto mnohonárodnostná. A musí byť verejná, aby sa do jej vývoja a uvedenia do života mohli zapojiť všetci.

Len v tom prípade sa Idea stane univerzálnou, a ľudstvo na jej základe dokáže odhaliť a tvorivo vyriešiť všetky svoje vnútorné konflikty a spoločný konflikt ľudstva «súčasná civilizácia — Život» (t.j. vystúpiť z nich do novej kvality). Ak takej Idey niet, alebo je zabudnutá alebo sa ignoruje, potom «zmysel» života množstva ľudí a spoločenstiev objektívne spočíva v tom, aby:

- ak použijeme hrubý a všeobecne zrozumiteľný jazyk — «žrali», «mali», «užívali si» zákonné aj nezákonné narkotiká, «presadzovať sa» na úkor druhých a na ich účet a škodu si užívať všemožnú zábavu zmyslového a intelektuálneho charakteru, v zabudnutí samého seba;
- alebo v tom, aby s pomocou toho narkotického opojenia podnikli samovražedný pokus «ukryť sa» pred nepríjemnosťou života spoločnosti vo «svete blúznenia» alebo v alkoholickom zabudnutí.

No nezávisle od toho, či človek verí alebo neverí Bohu; klesol v živote do neprirodzenosti alebo nie, — tak či onak je schopný pochopiť, že všetky konkrétnosti v Živote sú spojené bezprostredne alebo sprostredkované príčinnno-následkovými vzťahmi; a okrem toho, je zložka, v ktorej sa prejavuje proces samoriadenia Vesmíru a Božia Všerďiteľnosť, prenikajúca samoriadením Vesmíru a vedúca ho k realizácii cieľov Zámeru.

[//nickythedreamer.files.wordpress.com/2015/11/stopterrorism.jpg](https://nickythedreamer.files.wordpress.com/2015/11/stopterrorism.jpg)

[https:](https://nickythedreamer.files.wordpress.com/2015/11/stopterrorism.jpg)

Ak je v spoločnosti všetko správne, tak terorizmus voči nemu nie je možný z rôznych dôvodov: od nemožnosti importovať do nej zombi-atentátnikov alebo robiť ich nábor v samotnej spoločnosti — po vražednú mystiku vo vzťahu k jeho kurátorom, ktorá sa prejavuje, len čo začnú voči tejto spoločnosti podnikat' nejaké zlomyseľné zámery.

Rovnako tak, ak sa spoločnosť nachádza pod vplyvom terorizmu alebo teroristickej hrozby, potom daná spoločnosť nie je v ničom správna, v dôsledku čoho sa aj ocitla v oblasti Božieho dopustenia. No nestačí kajať sa za vedomé hriechy, o to absurdnejšie je — kajať sa za hriechy «nevedomé» **A NIČ V SEBE NEZMENIŤ**, — je potrebné, aby sme sami cieľavedome, s uvedomením, prejavovali v Živote a uskutočňovali v sebe samom Bohom predurčený ideál človeka, na čo je potrebné religiózne vedomie. A na jeho základe je potrebné osvojovať si dialektiku, ako metódu poznávania sveta a subjektívneho zistenia a pochopenia objektívnej Pravdy-Istiny, poznať dostatočne všeobecnú teóriu riadenia a byť schopný tieto vedomosti uviesť do vzťahu s reálnymi udalosťami v Živote pre účely riadenia ich priebehu v súlade so svojím chápaním Zámeru.

Len v tomto variante (keď sa s určitosťou pochopí, čo je dobro, a čo zlo, a zlo sa objektívne odstraňuje Dobrom) vytvorenia a rozvoja stratégie a jej zavedenia do života, môžu byť všetky ostatné antiteroristické opatrenia životaschopné v zmysle riešenia úlohy oslobodenia spoločnosti v historicky blízkej budúcnosti od hrozby terorizmu raz a navždy. V opačnom prípade je boj s terorizmom — Syzifovskou prácou — vyčerpávajúci, nebezpečný pre seba aj okolie, a nekonečne bezvýsledný.

V priebehu posledného desaťročia v Rusku neraz znela výzva «Je potrebná národná idea», a skupinky «intelektuálov» a «strany» inteligencie, domáhajúc sa vládnej podpory, vyzdvihovali rôzne idey, ktoré ašpirovali na to, aby sa stali «národnou ideou», podľa ich názoru, — záchrannou, t.j. schopnou vyviešť Rusko z krízy. Avšak ani štátnosť, ani verejnosť zatiaľ neprejavila zmysluplnú politickú vôľu pre podporu žiadnej z nich.

Termín «národná idea» je v ruskojazyčnej kultúre «kalk» z anglického «national idea». (*kalk -je slovo, alebo slovné spojenie vytvorené z prvkov domáceho jazyka napodobnením štruktúry slova či sloveného spojenia v cudzom jazyku so zachovaním jeho vnútornej formy a jazykového vyjadrenia rovnakých motivačných vzťahov. Zjednodušene povedané je to slovo doslovné preložené z cudzieho jazyka.*) No na Západe má slovo «nation» dva významy:

- národ, ako historicky vzniknuté, stabilné spoločenstvo ľudí, existujúce v určitom historickom čase na báze spoločného jazyka (alebo spoločného

svetonázoru a vzťahu k Životu pri absencii spoločného jazyka), psychologickej stavby, prejavujúcej sa v spoločnej kultúre;

- a národ ako štátne zriadenie, ako územie s určitými hranicami a systémom riadenia spoločnosti (vrátane ekonomiky) na tomto území, pretože prevažná väčšina štátov na Západe historicky vznikla ako mnoho-etnické štáty, v ktorých jeden, takzvaný «hlavný národ» predstavuje drvivú väčšinu obyvateľstva.

Podľa nášho názoru, žiť v mnohonárodnostnom, etnicky nerovnorodom, územne obrovskom Rusku a používať kalk «národná idea» je nielen primitivizmus vlastného myslenia, no i vrcholný nevoľnícky idiotizmus pred Západom, pretože Rusko je regionálnou civilizáciou mnohých národov a mnohých diaspór v hraniciach spoločného štátu, nech sa tento štátny útvar počas histórie tejto civilizácie nazýval akokoľvek: Moskovské cárstvo, Ruské impérium, Sovietsky Zväz, súčasná Ruská federácia.

Ak sa pod kalkom «národná idea» rozumie «štátna idea», tak ju tak treba aj nazývať: «štátna idea», — a priznať, že článok 13 Ústavy RF v jej súčasnom znení nie je v súlade s historicky vzniknutými podmienkami v Rusku, ani v súlade s potrebami ďalšieho spoločenského rozvoja, a podľa toho je ŠKODLIVÁ, pretože:

- **po-prvé**, nevidí rozdiel medzi «štátnou ideou» a «ideologickým totalitarizmom» v zmysle záväznosti nejakej jednej ideológie pre všetkých občanov (článok 13, časť 2);
- a **po-druhé**, článok 13, časť 1: «V Ruskej federácii sa uznáva ideologická rozmanitosť», predpokladá, že početnosť «štátnych ideí», t.j. konceptuálna neurčitosť štátneho riadenia musí byť pre Rusko normou.

To posledné Rusko odsudzuje na tiché zavedenie (bez zverejnenia v spoločnosti) ľubovoľných — vo vzťahu k nemu najzhubnejších koncepcií zvonku — pod heslom «ideologickej mnohotvárnosti», «pluralizmu názorov», «oslobodenia občianskej spoločnosti od ideológií» a podobných hlúpostí. Pritom «ideologická mnohotvárnosť» môže byť maskovaním pre to, aby bolo možné jednu a tú istú protinárodnú ideológiu podsúvať ľuďom mnoho krát, no zakaždým v novom «balení».

Ideologická mnohotvárnosť vo svojej podstate predstavuje slobodu posúdenia v spoločnosti rozličných koncepcií organizácie života spoločnosti v hraniciach štátu a ľudstva ako celku za podpory štátu.

Preto je ľubovoľná «národná idea» mimo Idey všeobecne ľudského globálneho civilizačného budovania v **mnohonárodnostnej** spoločnosti (ako

v štáte, tak aj v ľudstve ako celku) programovaním kolektívnej psychiky spoločnosti na konflikt nositeľov jednej «národnej idey» s nositeľmi iných «národných ideí» na radosť nositeľom «internacionálnej» — v jej podstate internacionalistickej — idey vládnutia nad všetkými okrem Boha na hierarchicky-korporatívnych princípoch oddelenia uchádzačov o «panovanie».

Avšak napriek tomu — vcelku očividnému — domáca agresívne idiotizujúca žurnalistika a profesionálni politici a ich obsluhujúci «experti» vedy zneužívajú termín «národná idea», obchádzajú problematiku globálneho civilizačného budovania, ktoré by zaistilo bezpečnosť mnohonárodnostnej spoločnosti (ľudstva), a zároveň sa objektívne pokúšajú zapáliť v Ruskej federácii vnútorný konflikt podľa rovnakého scenáru, ako bol v minulosti realizovaný krach ZSSR, na základe akoby spontánneho «rozkvetu» množstva «národných» — a v podstate nacionalisticky-«elitárnych» a v niektorých prípadoch nacisticko-«elitárnych» — ideí. To malo za následok mnohé nešťastia a potenciál nešťastí sa ešte nevybil: kto chce ďalší rad pohrôm?..

Preto na začiatok, ak nemáme zabiehať do analýzy obsahu samotných ideí, tak je potrebné zbaviť sa protiruského hesla «národná idea»: to nie je naše, to je proti nám všetkým.

My všetci potrebujeme Ideu mnohonárodného civilizačného budovania v globálnych rozmeroch, otvorenú pre predstaviteľov všetkých národov iných regionálnych civilizácií planéty a všetkých diaspór.

Rovnako tak takouto ideou v tejto situácii nemôže byť idea «teritoriálnej celistvosti» Ruska alebo ľubovoľného «budovania štátnosti», pretože aj budovanie štátnosti aj teritoriálna celistvosť sú prostriedkami zavedenia do života nových — významnejších ideí, ktorým sú vždy tak či onak podriadené. Nemôže ňou byť «idea»: «Spotrebuj čo chceš, koho chceš a ako chceš!», pretože je samovražedná. Rovnako tak idea «zdravého spôsobu života» v zmysle popularizácie športu, jeho masovosti, a pod. — je bezperspektívna pre účely záchrany Ruska, ako aj iné vo svojej podstate fyziologické idey, pretože zdravie tela a ducha obyvateľstva je samé o sebe nezmyselné, no musí byť základom pre budovanie niečoho iného — budúceho kvalitatívne lepšieho spôsobu života ľudstva, čo aj musí byť obsahom Idey, ktorá ľudí zjednocuje do mnohonárodnostného spoločenstva, žijúceho vnútorne bezkonfliktne v súlade so Zemou, Vesmírom aj Bohom.

Idea musí byť skutočne orientovaná na budúcnosť. Každé pokolenie nasleduje to dobro aj zlo, ktoré zasiali predošlé pokolenia.

ISLAM A ŠARÍA?

Historicky vzniknutý tradičný islam ako ideový základ projektu globálneho civilizačného budovania nie je vhodný. A nie preto, že nemuslimskej spoločnosti historicky vyvinutá moslimská tradícia okamžite predkladá výber: kto z moslimov má pravdu — sunniti? šíiti? wahábisti? izmaeliti? — Totiž tento samotný rozkol moslimskej kultúry bol možný v dôsledku toho, že pre drvivú väčšinu moslimov je hlavný — nie zmysluplný život na základe religiózneho vedomia, akým bol islam pre Mohameda a iných istinných moslimov, ale rituál a reprodukcia tradície. Rozšírenie takéhoto «islamu» ktorejkoľvek z jeho vetiev sa nemôže stať globálnym projektom vyriešenia krízy rozvoja súčasnej civilizácie ľudstva preto, lebo iní žijú taktiež z väčšej časti reprodukciou svojich tradícií a nemajú dôvod od nich ustupovať.

A tí, ktorí majú živé religiózne vedomie a ktorí sa snažia na jeho základe rozumne žiť, by museli pre účely vstúpenia do tejto tradície v sebe potlačiť: vôľu, rozum, religiózne vedomie — ani jeden na to nepristúpi. Navyše, Korán to od človeka nielenže nevyžaduje, ale zaväzuje človeka k tomu, aby nepodľahol takýmto potrebám a donúteniu.

To posledné je potrebné objasniť, ak to nie je všetkým moslimom jasné z Koránu. Začneme Koránom. Korán neraz tvrdí, že Isa — Ježiš Kristus v moslimskom pomenovaní — bol človek, v ktorom bolo počas jeho života medzi ľuďmi Slovo Božie (napríklad súra 4:169 (171)). Primerane tomu, to, čo Boh skrze Isu — Krista — povedal, sú moslimovia zaviazaní prijať ako inštrukcie do života.

Okrem iného je napriek «práci» cenzorov a redaktorov z kanóna Nového zákona možné vybrať istinný zmysel Kristovho učenia, ktoré objasňuje všetko, čo môže byť nejasné zo samotného Koránu, no čo zväčša nenasledujú ani tí, čo seba nazývajú «kresťanmi»:

Od tých čias sa zvestuje Božie Kráľovstvo a každý doň **úsilím** vstupuje. Odvtedy sa zvestuje Božie kráľovstvo a každý naň ide násilím (slovenský kat. preklad). (Lukáš, 16:16)

Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše (podľa kontextu prosperitu na Zemi pre všetkých ľudí). (Matúš, 6:33).

Preto vám hovorím: Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do nebeského kráľovstva. (Matúš, 5:20)

Ježiš odpovedal: „Prvé je toto: »Počuj, Izrael, Pán, náš Boh, je jediný Pán. (Marek, 12:29)

On mu povedal: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je najväčšie a prvé prikázanie. Druhé je mu podobné: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého! (Matúš, 22:37, 38)

Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. (Matúš, 7:21).

Proste a dostanete, hľadajte a nájdete, klopte a otvoria vám. Lebo každý, kto prosí, dostane, a kto hľadá, nájde, a kto klope, tomu otvoria. Alebo je medzi vami človek, čo by podal synovi kameň, keď ho prosí o chlieb? Alebo keby pýtal rybu, čo by mu dal hada? Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá váš Otec, ktorý je na nebesiach, dobré veci tým, čo ho prosia. (Matúš, 7:7 — 11).

Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia!“ (Lukáš, 11:13).

Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy... (Ján, 16:13)

(navyše v ruštine – „*Majte Božiu vieru*“) Veru, hovorím vám: „Keď niekto povie tomuto vrchu: »Zdvihni sa a hod' sa do mora,« a vo svojom srdci nezapochybuje, ale uverí, že sa stane, čo povedal, stane sa mu to. Preto vám hovorím: Verte, že všetko, o čo v modlitbe prosíte, ste už dostali (rozdiel v ruštine – „*dostanete*“), a budete to mať. (Marek, 11:23, 24).

Vy sa budete modliť takto: „Otče náš, ktorý si na nebesiach! Nech sa svätí meno Tvoje; nech príde Kráľovstvo Tvoje; nech je vôľa Tvoja aj na zemi, ako na nebi; chlieb náš každodenný daj nám na tento deň; a odpusti nám naše dlhy, ako aj my odpúšťame našim dlžníkom; a neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás zlého. Lebo Tvoje je Kráľovstvo i moc, i sláva naveky!“ (Matúš, 6:9 — 13).

Keď sa ho farizeji opýtali, kedy príde Božie kráľovstvo, on im povedal: „Božie kráľovstvo neprichádza tak, že by sa to dalo spozorovať. Ani nepovedia: »Aha, tu je!« alebo: »Tamto je!«, lebo Božie kráľovstvo je medzi vami (rozdiel - v ruštine – „*vnútri vás*“). (Lukáš, 17:20, 21)

Toto je to, na čom sa môžu aj moslimovia, aj kresťania, aj židia, aj všetci ostatní zjednotiť, po-l'udsky prehodnotiť svoju predchádzajúcu históriu, vrátane histórie náboženstva a históriu neviery.

No preto, aby to nebolo len prázdnyimi slovami, je potrebné v sebe prebudiť religiózne vedomie a zapojiť ho do procesu rozumovej aj psychickej činnosti vcelku.

V opačnom prípade sa budú mnohí moslimovia, rovnako ako predtým, trápiť otázkou, prečo je teraz medzi teroristami tak veľa tých, ktorí sa považujú za moslimov? A dav v ostatnom svete bude naklonený myšlienke, že Korán a islam — je nepopierateľné zlo.

PREBÚDZAŤ V ĽUĎOCH RELIGIÓZNE VEDOMIE

Hlavný problém ľudstva dnes tkvie v tom, že historicky vzniknuté kultúry národov a regionálnych civilizácií u väčšiny ľudí potláčajú a prekrúcajú religiózne vedomie — vedomie obojstranných vzájomných vzťahov človeka a Boha, nesúcich zmysel života, — zmysel, s ktorým prichádza každá duša na tento Svet.

V dôsledku toho, historicky vzniknuté kultúry národov a regionálnych civilizácií nie sú tak základom pre ďalší rozvoj ľudstva, ale sú faktorom, ktorý vo väčšej alebo menšej miere udržiava všetky národy pripútané k tým chybám a omylom, ktoré sa v ich spôsobe života nahromadili. Toto aj spôsobuje vnútornú konfliktnosť ľudstva. Utlmenie a prekrútenie religiózneho vedomia osoby má v jej psychike za následok trvalé svetonázorové omyly a omyly v chápaní sveta, zadúša alebo kazí jej tvorivé schopnosti. A toto má charakter globálneho spoločenského javu.

A pretože len jedným z prejavov tejto hlbokkej psychopatie miliárd ľudí mnohých pokolení je rôznorodý extrémizmus, prechádzajúci do terorizmu, potom nie je možné od extrémizmu a terorizmu oslobodiť ani jedno spoločenstvo v hraniciach štátu, ani ľudstvo ako celok bez toho, aby sa vyriešili problémy prebudenia religiózneho vedomia dospelých ľudí preto, aby ho dospeli neutlmovali vo svojich deťoch ani zámerne, ani nevedomky.

To posledné je potrebné objasniť. Nie je reč o tom, že je potrebné vybudovať a rozšíriť v globálnych rozmeroch nejaký nový religiózny kult, alebo vybrať na tieto účely niektorý z existujúcich, a modifikovať ho pre svoje ciele a úlohy (kurátori teroristickej internacionály to už urobili, keď dali prednosť historicky vzniknutému islamu).

Reč je o tom, že nezávisle od toho, či človek nasleduje nejakú náboženskú tradíciu, alebo nie; verí v existenciu Boha, alebo je presvedčený, že Boha niet, — Boh hovorí so všetkými a s každým jazykom životných okolností .

A v Živote poskytuje dôkaz Svojej existencie Boh — Tvorec a Všedržiteľ — Sám osobne každému, kto si položí túto otázku: a spočívajú v tom, že životné

okolnosti subjektu sa menia v súlade so zmyslom jeho modlitieb tým zjavnejšie a viditeľnejšie, čím je on sám citlivejší na volanie Boha, keď sa Boh Sám obracia k subjektu prostredníctvom jeho vnútorného sveta, prostredníctvom iných subjektov alebo Jazykom Života, vyvolávajúc zhuk životných okolností ako okolo, tak aj vo vnútri subjektu. A tieto dôkazy majú morálne-etický charakter, pretože zhuky okolností nesú morálne-etický podmienený zmysel a účelnosť vo vzťahu k životu subjektu, ktorý prejavil záujem o otázku Božej existencie.

Pre účely vyriešenia problémov ľudstva je potrebné prebúdzat' v ľuďoch religiózne vedomie cieľavedome, nezávisle od toho, či patria k nejakému religióznemu kultu alebo nie; a je potrebné pomáhať im zapájať religiózne vedomie v rozumovej aj v psychickej činnosti vcelku každého a všetkých spolu. A na to — **v prvom rade pred všetkým ostatným** — musí byť zameraná stratégia vykorenenia teroristickej hrozby preto, aby bola taká stratégia úspešná a predišla množstvu nešťastí, a nedopustila to najväčšie z nich — teroristickú samovraždu súčasného ľudstva, pokiaľ je to ešte možné, v dôsledku neschopnosti a nechoty množstva ľudí žiť ako človek.

Andr

P.Sapožnikov. Ábel a Kain.

Bratovražda http://litosphera.ru/images/avel_i_kain_1.jpg

Ako je známe, v Biblii do dnešného dňa koexistujú dve v duchu nezlučiteľné religiózne tradície: abrahámska tradícia, ktorá káže mier, lásku a odpustenie, a tradícia, ktorá začína od Adamových detí — Kaina a Ábela, v ktorej je v konkurencii pred tvárou boha» prípustná dokonca aj vražda.

Nositeľom tej druhej sa stal historicky vzniknutý judaizmus, a jeho pseudo-kresťanské kalvinisticko-protestantská reinkarnácia. Nasledovníkmi abrahámskej religióznej tradície boli Mojžiš, Kristus, Mohamed. Práve oni sa vo svojich učeniach snažili vyjadriť ciele Zámeru pre svet. Ich život, ich učenie ukazovalo celému ľudstvu, že problém sveta nie je v strate cieľa jeho existencie, ako si to myslel mnohými vážený kompetentný historik, ale v tom — nakoľko sú ľudia schopní obsahovo vyjadriť ciele Zámeru v konaní vo svojom živote?

A vyjadriť ich (idey abrahámskej tradície) obsažne, to jest tak, aby boli pochopiteľné pre celú spoločnosť, svet môže práve tak, ako je človek schopný chápať jazyk Boha — jazyk životných okolností, ktorým Boh hovorí s každým jednotlivým človekom aj ľudstvom ako celkom. No ak sa aj nájdú ľudia, schopní vyjadriť v určitej lexike ciele sveta, obsiahnuté v Zámere, — to ešte neznamená, že s nimi bude súhlasiť celý svet a nadobudne pochopenie cieľov svojej existencie. Tento predpoklad je potrebný, no... nedostatočný.

Dostatočným predpokladom je schopnosť každého jednotlivého človeka chápať jazyk Boha — jazyk životných okolností a žiť vedome svojou voľou v dialógu s Bohom. A aby sa to stalo skutočnosťou, človek sa musí naučiť samostatne rozmýšľať nad zmyslom Života.

Dostávame akýsi uzavretý kruh, vymaniť sa z ktorého môže pomôcť nie viera v Boha, ale viera Bohu. Po čom sa stane pochopiteľný aj zmysel nasledovných veršov:

„Púť jeho Zámeru
Je nepoznaná preto,
Lebo viera je v Neho,
No niet viery Jemu.“

DOSLOV

Dnes preto, aby sme sa dostali z bludného kruhu, do ktorého ľudstvo zahnilo vedenie teroristickej internacionály, je potrebné aby skutočne religiózni ľudia odpovedali na tieto otázky:

- Ako sa mohlo stať, že ľudia, oddaní slovami a heslami abrahámskej religióznej tradície začali konať v tradícii kainistov-kalvinistov?
- Ako sa podarilo vedeniu teroristickej internacionály prinútiť na nich pracovať authority abrahámskej religióznej tradície?

Ak bude spoločnosť úprimná sama pred sebou, uvidí, že vyčerpávajúcu odpoveď na otázku — vo svojej podstate otázku religióznu — nemožno získať vynechajúc oblasť psychológie osobnosti.

A dospievame určitým spôsobom k paradoxnému záveru: religiózne poznanie je tiež pridané k určitému typu režimu psychiky. No to je len zdanlivý paradox, pretože sa vytráca, prestáva byť paradoxom pri ľudskom type režimu psychiky.

Pre ľudský režim psychiky je normálna – neformálna, nedogmatická nerituálna viera Bohu v živote a konanie v riečišti Božieho Zámeru vo svojej dobrej vôli, t.j. pre človeka je normálne jazyčstvo v Monoteizme.

Typ režimu psychiky je podmienený výchovou, t.j. to, že osoba k začiatku mladosti nenadobudne ľudský typ režimu psychiky, je výsledkom chybnosti kultúry spoločnosti a nesprávnej výchovy zo strany rodičov. Preto, keď si tento fakt uvedomí človek ako dospelý, je schopný prejsť od ktoréhokoľvek typu režimu psychiky k ľudskému — základu pre ďalší rozvoj osobnostného a spoločenského rozvoja.

V závislosti od štatistiky rozdelenia ľudí podľa typov režimu psychiky spoločnosť plodí aj svoju sociálnu organizáciu, rozvíja svoju kultúru:

- buď prispieva ku konzervácii dosiahnutého stavu a recidívam pokusov o otrokárstvo,
- buď prispieva k tomu, aby bol ľudský režim psychiky uznaný ako norma a pri výmene pokolení bol kultúrou zaručene obnovovaný ako základ pre ďalší osobnostný a spoločenský rozvoj národov a ľudstva ako celku.

V našom chápaní v súčasnej epoche musí byť hospodárska a tvorivá činnosť spoločnosti v celku podriadená poslednému — formovaniu kultúry a globálnej mnohonárodnostnej civilizácii ľudskosti, — a pre tieto účely musí byť organizácia pracovnej činnosti v spoločnosti taká, aby:

- bolo možné za jednu výplatu (ak by aj v nominálnej hodnote zostala nezmenená) žiť z roka na rok lepšie,
- a ľuďom by zostal voľný čas a sily pre osobnostný rozvoj, stretávanie sa s priateľmi a príbuznými, a najmä — pre výchovu detí.

Dnešní iniciátori a realizátori teroristických akcií si také otázky ani len nepoložia, nehovoriac už o tom, aby z nich urobili predmet svetovej spoločenskej diskusie. A toto je spoločné aj pre realizátorov teroristických

čínov aj pre tých, ktorí ich plánujú a financujú. No ak realizátori v tomto procese vystupujú ako jasní zombi, tak jeho sponzori — sú tiež zombi, hoci môžu si myslieť, že robia «veľkú politiku» zo svojej vôle.

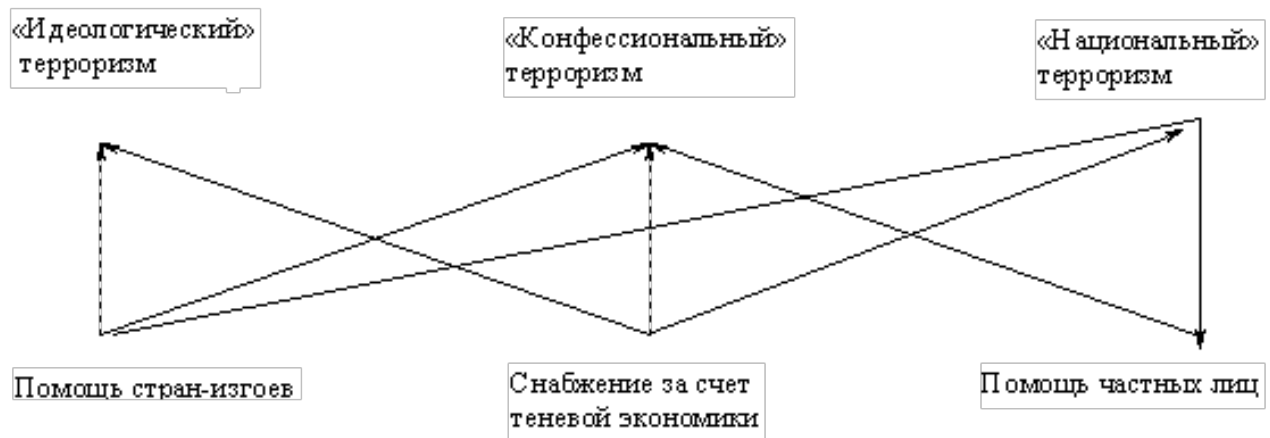

Рис. 1. ТРИ ФИНАНСОВЫХ ИСТОЧНИКА И ТРИ СОСТАВНЫЕ ЧАСТИ современного терроризма

<http://zabika.ru/adropad/Терроризм.>

[+От+источков+и+до+наших+днейd/315.html_m3aca0223.png](http://zabika.ru/adropad/Терроризм.+От+источков+и+до+наших+днейd/315.html_m3aca0223.png)

Obr.: Tri finančné zdroje a tri zložky súčasného terorizmu:

Ideologický terorizmus - Konfesionálny terorizmus - Národný terorizmus

Pomoc krajín- dare

bákov - Zásobovanie zo zdrojov tieňovej ekonomiky – Pomoc súkromných osôb

A kurátori celého projektu svetovej revolúcie sú démoni. Démoni pasú zombi, zombi naháňajú strach medzi človeku podobnými zvieratami. A všetko klope ako hodinky.

http://gdebesplatno.ru/upload/images/users/news_20130925050345_227.jpg

A teraz, po všetkom tu povedanom, nech sa každý zamyslí a sám si odpovie na otázku:

- pri akom type režimu psychiky nebudú ideologickí a finanční iniciátori teroru, a rovnako tak teroristi, ktorí stratili zmysel a cieľ života v súčasnom svete jednoducho možní?

Odpoveď je zrejmá — pri ľudskom type režimu psychiky.

Možno preto sa bývalý prezident USA G. Bush aj preriekol, že «svetový terorizmus nie je možné poraziť», čím k sebe pritiahol hnev jedných médií a výsmech druhých. No to, čo povedal, vo svojej podstate nie je prerieknutie, ale je obsahovo správne: pri zachovaní kultúry, ktorá z pokolenia na pokolenie reprodukuje neludzské typy režimov psychiky, medzinárodný terorizmus nie je možné poraziť. A nie svet stratil svoje ciele, ale tí, ktorí majú moc, a prekrútili ciele sveta, sú vynútení pristúpiť k svojmu poslednému prostriedku na uchovanie už vyčerpaného systému otroctva na planéte Zem — globálnemu terorizmu voči všetkým národom. A preto, aby sme sa oslobodili od terorizmu, aj od moci jeho kurátorov, — je potrebné rozvinúť inú kultúru, v ktorej by bol ľudský typ režimu psychiky normou, ktorú všetci spĺňajú na začiatku mladosti.

A len pri takých cieľoch, prezentovaných svetu v určitej lexike, bude možné hovoriť o vykorenení aj predpokladov toho, čo má dnes neurčitý názov — medzinárodný terorizmus.

MATERIÁLY:

1. Korán. Preklad a komentáre I. J. Kračkovského. Redakcia V. I. Beľjajev [Predslovy V. I. Beľjajeva a P. A. Grjazneviča]. Vydanie 2. M. Hlavná redakcia pre východnú literatúru vydavateľstva «Veda (Hayka)», 1986. 727 s., al. http://www.orientalstudies.ru/rus/index.php?option=com_personalities&Itemid=74&person=16
2. Hrozba číslo jeden: prečo Západ zatvára oči pred medzinárodným terorizmom <https://riafan.ru/737078-ugroza-nomer-odin-pochemu-zapad-zakryvaet-glaza-na-mezhdunarodnyi-terrorizm>
3. Valerij Zorkin: Terorizmus — zločin proti ľudstvu <https://rg.ru/2017/04/26/valerij-zorkin-terrorizm-prestuplenie-protiv-chelovechestva.html>
4. Úder odkiaľ nečakali. Je Rusko pripravené čeliť terorizmu nového typu https://www.gazeta.ru/comments/2017/04/21_e_10637933.shtml
5. Putin porozprával o kríze predchádzajúceho modelu globalizácie <https://ria.ru/economy/20170514/1494251756.html>
6. Nový pól zla. Text: Oleg Morozov (člen Výboru federácie Federálneho zhromaždenia RF, kandidát filozofických vied) <https://rg.ru/2017/04/16/pochemu-terrorizm- stanovitsia-odnim-iz-poliusov-sovremennogo-miroustrojstva.html>